

66. Add, Uram, sose panaszkodjam...

1. Add, U - ram, so - se pa - nasz - kod - jam, Ne mond - jam ne - ház -
Ke - resz - tem in - kább bé - kén hord - jam, Mi - ként azt Te is

nek i - gád, Hor - do - zád. Hall - gat - ni ta - níts meg Te en - gem, Adj

tü - rel - mes szí - vet, U - ram, Hogy re - ád néz - zek én min -

den - ben, Tedd sze - re - tet - té fáj - dal - mam.

2. Tudod, mily könnyen elfeledlek, Bár nem vallom meg, titkolom.
S mily nagyra tartom az erőmet, Ha kereszt nincs a vállamon!
Hogy önbizalmát törd szívemnek, És megmutassad mi vagyok:
A kereszt által szegyeníts meg, Így kevélységem szűnni fog.

3. A futásomban észrevetted, Hogy gyakorta megbotlottam,
És sokszor a csalárd érzelmet Hithaladásnak tartottam.
Hogy megmutasd, mily nagy a károm, Hogy tőled messzire tértem:
Rám keresztet tettél immáron, Egy új, tövises ösvényen.
4. Tudod, hogy eléd hányszor lépek, Meg nem becsülve közeled;
Csak üres szóval áldlak téged, S csak kötelesség érzettel.
Boldogíts engem, hogy imában Megismerhessem közeled!
A kereszt kell, hogy nyomja vállam, Mert így vagyok csak a tied.
5. Te mindent látsz, és mindent ismersz, Mert nincs is titok előtted;
A sóhajt, mely csak születni kezd, Te előre megnevezed.
Add, Uram, hogy Te szent parancsod Az első legyen éltemben;
Adj szent békédben nékem lakot, Hogy szívem büntől ment legyen!
6. Szent nyugalmadban nem zavarják A bűnös vágyak szívemet;
Ha panaszkodtam, békét adtál, Így terhem s igám könnyű lett.
Ha kísértés próbálja lelkem A földi szenvedésekben,
Elég nékem a Te kegyelmed, S keresztlem üdvömmé leszen.
7. Én többé nem panaszkodom már, Csak hálát mondok tenéked,
Mert porba sújtva, megtörve bár, Megtalálom szereteted.
Az út, mely oly nehéznek látszott: A boldogsághoz elvezet,
Mert minden javára válik ott Annak, ki téged hően szeret!